

ANĐELIMA SU JEDNAKI

32. nedjelja kroz godinu, C

Ivanovo Evanđelje opisuje kako je Isus uskrisio svoga prijatelja Lazara koji je bio četiri dana mrtav. Zamislimo kako bi danas taj čovjek, Lazar, bio medijska zvijezda bez presedana. Već zamišljamo velika slova na naslovnica, velike fotografije na „duplericama“. Lazarovi bi se memoari prodavali „kao alva“. Kako i ne bi! Ljudi su posebno znatiželjni kad je u pitanju „ono iza“. Kako li smo samo sa zanimanjem čitali svjedočanstva onih koji su doživjeli kliničku smrt i po vlastitom uvjerenju „odškrinuli vrata vječnosti“. Doista, kako li „tamo“ izgleda? Svete knjige različitih religija rado opisuju nebesko stanje. Tako i danas Isus govori o onima na drugom svijetu da su „anđelima jednaki“. Što to znači? Duhovni, bespolni, prozračni i prozirni?

Saduceji, članovi židovske sljedbe koja nijeće uskrsnuće mrtvih, postavlja Isusu pitanje o vječnosti: kome u vječnosti pripada žena koja je za života imala više muževa? Isus odgovara kako se djeca ovoga svijeta žene i udaju, te kako oni koji zavrijede nebesko kraljevstvo više ne umiru, jer su slični anđelima. Neki su iz ovih Isusovih riječi svojevrijedno zaključili kako je ženidba i udaja nešto niže, blizu grijehu ako li ne i grešno. I zbog toga su držali izuzetno vrijednim redovništvo kao „stalež savršenstva“, pri čemu su obiteljski ljudi bili toliko sveti koliko su uspijevali oponašati redovnike.

Ovdje je međutim riječ o nečem drugom. Isus očigledno želi reći kako je onaj život i kako je onaj svijet nešto bitno i posvema drugačije, nama na zemlji nepojmljivo i neobjašnjivo. Zato je smiješno u onaj život stavljati neke naše dvojbe i neka naša pitanja.

Upravo zbog toga Sveto pismo ne opisuje nebeski život (osim u rijetkim slikama), jer je neopisiv i neusporediv našim ljudskim iskustvom. Zato je u najmanju ruku smiješno, ako li ne i opasno kad uvijek novi vidoci (niču kao gljive poslije kiše) vide nebo ili pakao, opisu rajska stanja i paklene muke, ukratko imaju nebeska viđenja i to onda smatraju bitnim sadržajem svoje religioznosti. Isprazne priče i naklapanja! Svojestveno je ljudima male vjere ispitivati takve rubne stvari koje čovjek i ne može ni shvatiti ni dokučiti.

Isus jednostavno govori: oni koji se nađu dostojni uskrsnuća sinovi su Božji. I tu je sve rečeno. Već ovdje na zemlji mogu i trebam biti sin (kći) kraljevstva Božjega. Već sada se treba u nama ostvariti ono Pavlovo „*ne živim više ja, nego u meni živi Krist*“. Jer tko je s Bogom i u Bogu taj ima sve. A kako bi naša ograničena ljudska pamet mogla i razumjeti neizmjernog velikog i neshvatljivog Boga koji je ljubav? Boga na zemlji možemo samo ljubiti sretni što ta ljubav onda ostaje kroza svu vječnost.

Kanimo se ispraznih istraživanja, viđenja i ne zanosimo se „*beskrajnim bajkama i rodoslovljima, koja više pogoduju rasprama negoli rasporedbi Božjoj po vjeri*“ (1 Tim 1,4). Isus veli da ćemo biti slični anđelima. A za njih liturgija Crkve veli da su „savršena slika Božja“. Mi u Bogu živimo, mičemo se i jesmo. Snagom Duha u Kristu nadamo se ući u vječno zajedništvo s njime. Stoga se već sada trsimo biti Mu slični i ljubiti kao što je on ljubio nas. I znademo da ćemo Ga gledati licem u lice i *tada ga nećemo više ništa pitati*.

Zvonko Pažin